

Udenrigsminister *K. B. Andersens* svar (7/12 76):

Jeg er enig med spørgeren i, at der utvivlsomt blandt Danmarks pensionister findes personer, der er kvalificerede til at gøre en indsats i udviklingslandene som u-landsfrivillige. Forholdet er da også det lykkelige, at det danske frivilligprogram trods navnet »Dansk Ungdoms U-landsarbejde« ikke har nogen øvre aldersgrænse for udsendelse af frivillige. Den efterlyste adgang for egnede pensionerede medborgere til at blive u-landsfrivillige eksisterer altså allerede.

Mellemfolkeligt Samvirke, der administrerer frivilligprogrammet, har oplyst, at man gennem nogen tid i annoncer og oplysningsmateriale har undladt at benytte betegnelsen »Dansk Ungdoms U-landsarbejde«. Dette har muligvis været medvirkende til, at Mellemfolkeligt Samvirke har kunnet konstatere et stigende antal forespørgsler fra personer i højere aldersgrupper om udsendelse som frivillige. Disse forespørgsler, der modtages meget positivt i Mellemfolkeligt Samvirke, har dog hidtil kun resulteret i få egentlige ansøgninger om udsendelse.

Antallet af udsendte ældre frivillige har været beskedent. Der har i alt været udsendt 4 i alderen 50–55 år og 2 i alderen 55–60 år, men ingen over 60 år. Selv om mange flere ældre, end disse tal er udtryk for, må formodes at kunne have opfyldt betingelserne for udsendelse bl. a. med hensyn til faglige og sproglige kvalifikationer, helbred m. m., synes interessen for udsendelse som frivillig altså at være begrænset i de ældre aldersklasser.

Om det amerikanske frivilligprogram, hvortil der henvises i spørgsmålet, vil jeg gerne tilføje, at det omfatter ca. 6.000 frivillige, hvoraf godt 300 er over 50 år. Ved bedømmelsen af dette antal må tages i betragtning, at pensionsalderen i USA normalt ligger betydelig lavere end i Danmark.

Af *Brusvang* (CD) til socialministeren (1/12 76):

»Vil ministeren redegøre for, hvorledes de besluttede personaleindskrænkninger på børneinstitutionerne er blevet gennemført?«

(Spm. nr. 151).

Begrundelse.

I forbindelse med de beslutninger om reduktion af personaleantallet på børneinstitutionerne, som blev truffet sidste år, blev der af socialministeriet givet en række forskellige til dels modstridende oplysninger om beslutningernes praktiske virkning. I forbindelse med forskellige større politiske debatter i folketinget har jeg stillet spørgsmål til socialministeren uden at have fået et konkret svar. Jeg er naturligvis også klar over, at selv om en beslutning skal være effektueret på en bestemt dato, må der i praksis hengå en vis tid, inden man kan have et endeligt statistisk overblik over situationen.

Jeg håber, at det nu må være muligt for socialministeren at give en udtømmende redegørelse for de besluttede personalereduktioners virkning i praksis og i tilknytning hertil ministerens kommentarer og vurdering af den aktuelle personalesituation ved børneinstitutionerne.

Socialminister *Eva Gredals* svar (8/12 76):

Af Danmarks Statistiks opgørelse af plads- og personaletallet for daginstitutioner pr. 7. april 1976 – sammenholdt med den tilsvarende opgørelse fra 19. marts 1975 og korrigeret for den udvidelse af pladstallet på ca. 3 pct., der har fundet sted i perioden – fremgår det, at der er ca. 3.000 færre heltidsansatte pr. 7. april 1976 end pr. 19. marts 1975.

De af folketinget den 30. april 1975 vedtagne besparelser var imidlertid udtrykt i stillinger pr. år, medens Danmarks Statistiks opgørelser er et udtryk for forskellen i heltidsansatte på to helt konkrete datoer, hvoraf den første endda ligger før vedtagelsen af besparelsen. Man kunne bl. a. forestille sig, at nogle kommuner først har effektueret afskedigelserne længere henne i 1976 – altså efter den sidste opgørelsesdato – f. eks. i forbindelse med naturlig afgang til seminarier eller lignende.

Den personalenedskæring, som socialministeren har gennemført som en følge af folketingets beslutning, er ført ud i livet ved socialstyrelsens cirkulæreskrivelse nr. 323 af 13. juni 1975 om nye normeringsregler for daginstitutioner, hvor der også blev åbnet mulighed for dispensationer, hvor særlige forhold forelå.

Den er fulgt op af en aftale mellem socialministeriet og Kommunernes Landsforening af 12. september 1975 om, at besparelserne skulle søges videreført som forudsat af folketinget